

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2023 m. sausis–vasaris Nr. 234

REDAKTORIAUS SKILTIS

Mielas skaitytojau!

Kun. Nerijus PIPIRAS

Greitai pralėkė šv. Kalėdos, Naujieji metai, jau baigiasi pirmasis 2023 metų mėnuo. Atrodo, nutilo švenčių šurmulyš, visi grįžome į savo kasdienybę. Kiekviena akimirka kupina džiaugsmų, lūkesčių ir atradimų. Vėl kartu keliausime, matydami vienas kitą, ištiesdami ranką, nepamiršdami, kodėl ir kokia kaina esame laisvi. Vasario mėnesį pradėsime minėdami Viešpaties Paaukojimą šventykoje. Nepamirškime tos

gražios tradicijos į savo rankas paimti žvakę, simbolizuojančią Kristų. Tokios šviesos apšviesti, įveiksime ir šaltį, ir gruodą, ir pasiryšime kurti viltingesnę bei spalvingesnę rytojų sau ir kitiems.

Na, o šiame numeryje dar kartą prisiminkime tai, kuo gyvenome ir gyvename, kokius dažnai nematomus darbus visi kartu atlikome, dėkokime tiems, kurie buvo su mūsų parapija, ir sveikinkime tuos, kurie į jos gyvenimą netrukus įsilies.

VIETOJE KATECHEZĖS

Viešpaties Paaukojimo šventė ir Dievui pašvęstojo gyvenimo diena

Kun. Nerijus PIPIRAS

Vasario 2 d. Bažnyčia švenčia Kristaus Paaukojimo šventę, graikų vadinta Hypapante, nes keturiasdešimtą dieną po gimimo Jėzus buvo Juozapo ir Marijos nuneštas į šventyklą, vykdant Mozės Įstatymą. Tikinti ir džiūgaujanti tauta pasitinka Išganytoją – „šviesą pagonims apšviesti ir Izraelio tautos garbę“.

Jau du dešimtmečius vasario 2-ąją švenčiama ir Dievui pašvęstojo gyvenimo diena, meldžiamasi už vyrus ir moteris, davusius klusnumo, neturto ir skaistumo įžadus, pasirinkusius įvairias kontempliatyvaus ir apaštališkojo gyvenimo formas.

Vienuolinis gyvenimas Bažnyčioje žinomas nuo pat pirmųjų amžių. Žinome, kad ir prieš krikščionybės pradžią Šventojoje Žemėje gyveno atsiskyrėlių bendruomenės,

atsidėjusios asketiškam gyvenimui, maldai ir Šv. Rašto studijoms. Taip pat ir Kristus prieš pat savo viešos veiklos pradžią keturiasdešimčiai dienų buvo pasitraukęs į dykumą melstis ir pasninkauti. Krikščionybės pradžioje pirmieji vienuoliai buvo atsiskyrėliai asketai. Vėliau vienuolystė įgavo labiau sunormintas formas. Dar

vėliau, greta asketinių kontempliatyvių vienuolių, atsirado naujos, Kristaus sekimo ir evangelinių klusnumo, neturto ir skaistumo dorybių vykdymą derinančios su krikščioniška socialine, karitatyvine ir švietėjiška veikla.

Dievui pašvęstojo gyvenimo diena į Bažnyčios minėjimų kalendorių įtraukta palyginti neseniai: pirmoji pasaulinė vienuolių diena pradėta minėti 1997 m. Šis minėjimas yra 1994 m. Vatikane vykusios Vyskupų sinodo asamblėjos, skirtos pašvęstajam gyvenimui, rezultatas. Maždaug po dvejų metų nuo Sinodo uždarymo, 1996-aisiais, popiežius Jonas Paulius II paskelbė apaštališkąjį paraginimą „Vita Consecrata“ apie pašvęstąjį gyvenimą ir jo misiją Bažnyčioje ir pasaulyje. Tų pačių metų pabaigoje Popiežius pranešė apie įvedamą Dievui pašvęsto gyvenimo dienos minėjimą ir nurodė, kad ši diena būtų kasmet minima vasario 2-ąją, kai Bažnyčia švenčia Kristaus Paaukojimo šventę.

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas... aktyvų parapijos Pastoracinės tarybos narį Vytautą MEIŠTĄ

Vilius MISEVIČIUS

Pirmoji mano pažintis su Vytautu Meištu buvo prieš penketą metų, kai tuometinis Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius naujai suburtą pastoracinę tarybą sukviėtė į pirmąjį posėdį. Jau tada atkreipiau dėmesį į šį asmenį, kai jis svarstomais klausimais išsakė racionalių pasiūlymų. Vėliau sužinojau, kad šis sumanus verslininkas yra ekonominės sekcijos narys. Jo patarimais naudojosi ne tik buvęs parapijos vadovas, ūkinės problemas pa-

deda spręsti ir dabartiniam klebonui kun. Kęstučiui Rugevičiui. Labai pabrangus elektrai, ieškoma galimybių šiai religinei bendruomenei pačiai gamintis energiją. Ant parapijos klebonijos stogo numatoma įrengti saulės elektrinės sistemą – šį projektą dabar kuruoja V. Meišta.

Vytautas pasakojo, kad jis gimęs 1970 m. Panevėžyje, Emilijos ir politinio kalinio Juozapo šeimoje (tėtis buvo nuteistas 25 metus kalėti, bet iš Sibiro sugrįžo anksčiau, nes buvo amnestuotas). Meištai išaugino ketu-

rias atžalas, iš kurių Vytautas – jauniausias. „Už puikų darbą ilgametį statybininką J. Meištą vadovybė norėjo pristatyti socialistinio darbo didvyrio apdovanojimui, tačiau jis atsisakė – žinojo, kad buvęs politkalinis jokio apdovanojimo negaus. Beje, tėvelio brolis Antanas buvo partizanas, žuvo kovoje už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę“, – prisiminė pašnekovas. Jis pasidžiaugė, kad dar gyva mama, kuriai neseniai sukako 91 metai. Gabus jaunuolis, baigęs vidurinę mokyklą, įstojo į KTU ir 1993 m. baigė Informatikos fakultetą. „Pagal specialybę dirbau trumpai – norėjosi išbandyti sugebėjimus komercijos veikloje, čia lydi sėkmė. Esu laimingas ir šeimyniniame ▶

Svečiuose pas... aktyvų parapijos Pastoracinės tarybos narį Vytautą MEIŠTĄ

gyvenime – jau greit sukaks trisdešimt metų, kai vedžiau gydytoją Rasą, kuri jau daugiau kaip ketvirtį amžiaus dirba psichiatre, dar papildomai mokosi psichoterapijos profesijos“, – kalbėjo Vytautas.

Kadangi tėvai nebuvo praktikuojantys katalikai, Vytautas vaikystėje nebuvo pakrikštytas. Tik peržengęs dvidešimtmetį jaunuolis Kaune pajuto Viešpaties kvietimą tapti kataliku bei pasikrikštijo. o Pirmąją Komuniją priėmė ruošdamasis santuokai. „Gilesnė pažintis su krikščionyste prasidėjo, berods, 2010 m. susipažinus su katalikų judėjimo „Gyvieji akmenys“ aktyviu nariu Antanu Šalaševičiumi, kuris pasiūlė dalyvauti suaugusiųjų katechumenato kursuose. Juos pradėjau lankyti, o po kurio laiko Staselės Raščiuvienės pakviestas išsilieju į jos suburtą Šeimų bendruomenę prie Kristaus Prisikėlimo parapijos, greit tapau ir Pastoracinės tarybos nariu. Labai gilų įspūdį paliko Šiluvos klebono kun. E. Murausko homilijų CD, kurį padovanojo sūnėnas. Baigęs katechumenato kursų, priėmiau Sutvirtinimo sakramentą“, – atviravo V. Meištas.

Vytautas įsitikinęs, kad kiekvieno krikščionio ir kataliko pareiga savo morale, elgesiu ir apskritai visu gyvenimu liudyti Kristų. Tokiu būdu mes per save skleidžiame Gerąją Naujieną. Taip jis stengiasi daryti pats, tokia nuostata su žmona auklėjo savo dvi atžalas, to linki ir kitiems. „Neseniai perskaičiau Eri-

ko Fromo knygą „Meilės menas“. Pagrindinė mintis – meilė ne jausmas, o apsisprendimas ir darbas. Manau, kad tikėjimą į Viešpatį irgi būtų galima panašiai apibūdinti – tai yra apsisprendimas ir kelias“, – samprotavo pašnekovas. Tam daug padeda ir piligriminės kelionės. Pasak Vytauto, su katalikų judėjimo „Gyvieji akmenys“ atstovais jo pirmoji tokia išvyka buvo į Prancūziją. Tačiau neišdildomą įspūdį paliko apsilankymas ir rekolekcijos Lurde bei viešnažė Taizė. „Ypač buvo džiugu artimiau susipažinti su žmonėmis, kurie savo asmeniniu pavyzdžiu, dvasiniu gilumu ir religiniu išprusimu liudija tikėjimą Dievu ir rodo sektiną pavyzdį kitiems. Vėliau su žmona vykome į Romą. Tame amžinajame mieste meldėmės ne tik Šv. Petro bazilikoje Vatikane, bet ir kitose Italijos sostinės bažnyčiose. Didžiausią įspūdį paliko aplankyta Šventoji Žemė. Giliai apmąstėme Kristaus gyvenimo kelią Viešpaties gimtinėje Betliejuje ir vaikystės mieste Nazarete. Dieviškumą labiau pajutome lankantis įspūdingoje Jeruzalėje, giliai sukrėtė Kristaus kančios kelias „Via Dolorosa“, kopiant į Golgotos kalną. Ypač įsiminė Krikšto atnaujinimo sakramentas Jordano upėje ir santuokos įžadų atnaujinimas. Per tą kelionės savaitę mus, tikinčiuosius, labiau suvienijo aukojamos šv. Mišios Šventojo Kapo ir Prisikėlimo bazilikoje bei kitose Izraelio bažnyčiose. Dar vėliau dar teko pabuvoti Medjugarje,

Čenstakavoje ir, aišku, daugumoje Lietuvos šventovių. Atvirai pasakysiu: mūsų šeimai kiekviena piligriminė kelionė – tai gilesnio tikėjimo Dievu ir savęs pažinimo būdas“, – akcentavo kelionių entuziastas. Dar jis papildė, kad labai patiko aplankymai Birmoje, Kambodžoje (kur yra nuostabus Ankor Vato didingas hinduistų šventyklos kompleksas), Maroke.

Šis aktyvus parapijos Pastoracinės tarybos narys šlovina Dievą ir giesmėmis – jis yra choro „In Vivo Dei“ narys ir sekmadieniais bei didžiųjų švenčių metu su kitais gieda per Mišias. „Man muzika miela nuo pat jaunystės. Teko dainuoti mokyklos chore. Studijų metais KTU ir dar ilgokai po baigimo lankiau tautinio meno ansamblio „Nemunas“ studentų ir veteranų choras, keletą metų dainavau ansamblyje „Žilvitis“. Ypač įsimintini buvo nemuniečių koncertai Meksikoje ir Venesueloje. Džiugu, kad ir dukra Justė bei sūnus Dominykas baigė muzikos mokyklas, vaikystėje jie šoko, dalyvavo tautinių šokių kolektyve „Kalvelis“. Beje, dukra psichologijos bakalaurė ir toliau mokosi žurnalistikos, o sūnus baigė informatikos technologijų studijas Jungtinės Karalystės Glasgow universitete, ten dirba. Su žmona labai tikimės, kad sukaupęs patirties sugrįš ir savo sugebėjimus pritaikys Lietuvai“, – sakė Vytautas.

Matant šį atleistišką vyrą panorau sužinoti, iš kur jis semiasi jėgų. Paaiškėjo, kad V. Meištas dažnai žaidžia tinklinį, mėgsta žingsniuoti pėsčiomis, o vasaros sezono metu noriai darbuojasi prižiūrint sodą ir vaiskrūmius. „Šįmet turėjome daug šilauogių, sausmedžio uogų, persikų, obuolių, kažkiek aviečių“, – vaišindamas sodo gėrybėmis šypsojosi sodininkas. Dar vienas jo laisvalaikio pomėgis – skaityti knygas. Jo namuose dar stabtelėjome prie gautų apdovanojimų. Iš jų Vytautas ypač išskyrė 2011 metais gautą Sugiharos fondo nominaciją Tolerancijos žmogaus titului „Už drąsą ir pastangas gražinti tai, kas yra mūsų istorijos savastis, už pavyzdį, kad istorinės atminties įamžinimas yra svarbiau nei komercinė nauda“ ir gautą diplomą.

Vytautas Meištas su žmona Rasa (asmeninio archyvo nuotrauka)

Sausio – vasario mėn. liturginis kalendorius

01.01.	Švč. Mergelė Marija, Dievo Gimdytoja	02.02.	Kristaus Paaukojimas (<i>Grabnyčios</i>). Pasaulinė Dievui pašvęstojo gyvenimo diena
01.06.	Kristaus Apsireiškimas (<i>Trys Karaliai</i>)	02.05.	V eilinis sekmadienis
01.08.	Kristaus Krikštas	02.12.	VI eilinis sekmadienis
01.15.	II eilinis sekmadienis	02.14.	Šv. Kirilas, vienuolis, ir Metodijus, vyskupas, Europos globėjai
01.22.	III eilinis sekmadienis	02.19.	VII eilinis sekmadienis
01.25.	Šv. Pauliaus, apaštalo, Atsivertimas	02.22.	Pelenų trečiadienis (<i>Pelenė</i>). Gavėnios pradžia
01.29.	IV eilinis sekmadienis	02.26.	I Gavėnios sekmadienis

Biblijos studijų grupė užvertė paskutinį Pradžios knygos puslapį

Biblijos studijų koordinatore Birutė VASYLIENĖ

Grudžio 8 dieną Biblijos studijos grupės nariai atsisveikino su Senojo Testamento Pradžios knygos herojais, su kuriais spėjo susigyventi: vienus pamilome, kitais nusivylėme, o dar kiti kelė nuostabą ir žavesį.

Biblijos žinovas, grupės vadovas, kun. Algirdas Akelaitis (toliau kun. A.) savo ypatingu gebėjimu sužadinti smalsumą, mokė skaityti ne šiaip „sausą“ tekstą, bet stengtis įsijausti, įsigyventi į pradžių pradžia, nuo ko viskas prasidėjo, susitapatinti su veikėjais ir kartu su jais keliauti tikėjimo keliu. Ko išmokome, ką supratome, kuo praturtėjome šioje netrumpoje ketverių metų kelionėje?

Pirmiausia, kaip skaityti Bibliją (apskritai bet kurį grožinės literatūros kūrinį): ji turi veikti jausmus.

Antra, kad tai ne tik žydų tautos istorija, kuri prasidėjo nuo tautos patriarcho Abraomo, jo sūnaus Izaoko ir Izaoko sūnaus Jokūbo. Tai ir mūsų, krikščionių, istorija. Mes taip pat Abraomo palikuonys, jis ir mūsų patriarchas, nes per jį ir mes gavome palaiminimą. Pradžios knygos 12-ojo skyriaus 2-oje eilutėje skaitome Jahvės (Dievo) Abraomui pasakytus žodžius: „Ir darysiu tave tauta didelė, ir laiminsiu tave, ir didinsiu vardą tavo taip, kad tu būsi palaiminimu“ (pažodinis kun. A. vertimas).

Trečia, patriarchai nenuginčijamai yra mums tikėjimo pavyzdžiai. Dievas visada buvo su jais. Ryškiausiai tai matyti Abraomo asmenyje, kuris laikomas tikėjimo tėvu. Jam Jahvė sakė: „Eik tu iš žemės tavo, ir iš gimtinės tavo, ir iš namų tėvo tavo, į žemę, kurią darysiu – kad – matytum“ (Pr 12, 1, pažodinis kun. A. vertimas). Ir Abraomas išėjo. Laiške Žydams autorius rašo: „Tikėdamas Abraomas paklausė šaukimo keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinodamas kur einas.“ (Žyd 11, 8). Nors sunkiai įsivaizduojama, kaip tai įmanoma, krikščionybės istorija liudija ne apie vieną šventąjį, kuris atsisakė tėvų turtų, namų, būsimos sėkmingos karjeros ir pasišventė Viešpaties Dievo tarnystei. Savaime kyla klausimas:

„Ką Dievas gali kviesti mane palikti, ko aš galėčiau atsisakyti, kad atsiliepičiau į Jo kvietimą?“ Įdomu!?

Ketvirta, nuolat kelti klausimus: Kodėl? Kas tai? Kam to reikia? Kas tai žino? ir kt. Pavyzdžiui, kodėl Visagalis Dievas leido įvykti vienam ar kitam dalykui, kuris nutraukia santykius tarp žmonių, tarp Dievo ir žmogaus? Kam Dievui reikėjo Abraomą padaryti iš miestiečio (sėslaus gyventojų) klajokliu? Ką reiškia Dievo tylėjimas, kai labai reikia Jo dėmesio, Jo pagalbos? Kodėl Jis tyli, kai Jokūbas niekšiškausiai pasielgia su broliu Esavu?

Penkta, autoriai, redaktoriai yra sąžiningi. Jie parodo, kad jokia nuodėmė nelieka be atsako. Ateina laikas, ir atpildas grįžta su kaupu. Taip įvyko ir su Jokūbu – senatvėje visi nesąžiningi darbai atsigręžė prieš jį.

Šešta, manau išmokome išvelgti ironiją, sarkazmą ir atskirti juos nuo tiesioginės prasmės. Į tai kun. Algirdas nuolat atkreipdavo dėmesį. Įdomus klausimas: „Kam reikalinga ironija?“ Dar įdomesnis atsakymas: „Tai auditorijos siojimas. Kas supranta ironiją, tas lieka, kas nesupranta – atkrenta.“ Grupelei greičiausiai būdingas pirmasis požymis, nes narių nemažėja, bet didėja.

Septinta, skaitant Senąjį Testamentą (ST), išvelgti jo vientisumą su Naujuoju Testamentu (NT). Kun. Algirdas nuolat ir nuolat Pradžios knygos įvykiuose, žodžiuose

skatino išvelgti ryšį tarp ST ir NT bei atpažinti, ką Dievas nuveikė per savo Sūnų Jėzų Kristų dėl žmonijos išganymo (pvz., Abraomo sūnaus aukojime išvelgiamas būsimojo Jėzaus Kristaus įvykio provaizdis). Taigi, krikščionys ST turi skaityti išikūnijusio, nukryžiuoto ir prisikėlusio Jėzaus Kristaus šviesoje.

Aštunta, ypač brangios išvalgos su dabartimi, prasmingi, praktiniai pamokymai, susieti su mūsų gyvenimu. Sunku viską išvardyti, nes beveik kiekvieno susitikimo metu į tai buvo kreipiamas dėmesys. Paminėsiu tik vieną iš jų, kai miršta Jokūbas. 50-ojo skyriaus pirmoje eilutėje skaitome: „Ir puolė Yosef ant veido tėvo jo ir verkė ant jo, ir bučiavo jį“ (pažodinis kun. A. vertimas). Kilo diskusija apie šventųjų relikvijas, apie mirtį, apie atsisveikinimą su mirusiuoju, apie kremavimą. Kodėl Juozapas glaudžiasi prie tėvo veido – nori išsaugoti atmintį. Ar tai įmanoma, jei kūno nėra, tik pelenų urna? Mums, krikščionims, kremavimas yra svetimas dalykas. Nebėra veido ir nėra tinkamo perėjimo ritualo.

Visko išvardyti neįmanoma, nes kiekvienas susitikimas – nauja pamoka, naujas potyris. Šventąjį Raštą rašė Šventosios Dvasios įkvėptieji autoriai, redaktoriai. Tad ir sėkmingai Jį perteikti gali tik tos pačios dvasios įkvėptas aiškintojas. Manau, nė vienas mūsų nemažos grupės narys neabejoja, kad kun. Algirdas yra apdovanotas šiuo dievišku talentu.

Taigi, Pradžios knygą baigėme skaityti: miršta Juozapas (paskutinio patriarcho sūnus), prisaikdinęs brolius, jį balzamuoti ir, kai grįš į Izraelį, pasiimti kartu. Tai rodo, jog redaktoriai žino, kad ši knyga bus priešistorė Išėjimui iš Egipto. Kartu tęsis ir mūsų Biblijos studijos. Susitikimas baigėsi iškilmingu klebono Kęstučio palaiminimu, o kun. Algirdas grupelę įamžino fotonuotraukoje.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Sinodas tęsiasi

Sinodo moderatorė
Valerija LIETUVNIKIENĖ

Atsiliepdami į Kauno arkivyskupijos kvietimą, šeštadienį, sausio 14 d., parapijos raštinėje sinodinio kelio susitikimų moderatoriai susirinko aptarti Žemyninio etapo dokumento (ŽED). Didelis džiaugsmas, kad šiame etape kartu su mumis buvo klebonas kun. Kęstutis Rugevičius.

Sinodo procese įžengta į naują etapą, kuriame Sinodo generalinis sekretoriatas vėl prašo įžvalgų. Buvome pakviesti atidžiai perskaityti dokumentą, melstis, susirinkti ir aptarti ŽED. Skaitant dokumentą, ryškėja Sinodo mastas (milijonai žmonių įsitraukė į procesą konsultaciniame etape) ir koks milžiniškas darbas atlikta ekspertų grupės, maldos ir įžvalgos atmosferoje apdorojant ir susisteminant gautas įžvalgas, kad būtų parengtas ŽED, ir visi galėtume susipažinti

su pirmojo etapo vaisiais. Įsigilinę į ŽED, stengėmės atpažinti, kur link Šv. Dvasia kviečia mūsų vietinę Bažnyčią, o po to susirinkome aptarti maldoje gautų įžvalgų.

Susitikimą malda pradėjęs klebonas pažymėjo, kad visa Bažnyčia pradžioje buvo sinodinė, ir Rytų katalikų Bažnyčioje sinodiškumas išlaikytas, o vakarų Bažnyčia dabar grįžta prie savo šaknų. „Šiuo keliu turime eiti su didžiule pagarba kiekvieno skirtingumui, kiekvienas turime ir pasiuntinybę, ir atsakomybę pagal savo sritį“, – sakė kun. Kęstutis.

Kadangi moderatoriai atėjo pasiruošę, darbas vyko konstruktyviai, diskusijas keitė pasidalinimas įžvalgomis, atidus vienas kito išklausymas, ir vėl diskusijos. Buvo įvardytos prioritetingos kryptys, kuriomis kviečiama veikti Bažnyčia, kad augtų sinodiškume, vedama Kristaus ir atlikdama jai patiktą misiją: dėmesys jaunimui; dėmesys neįgaliesiems, ligoniams, senyvo amžiaus žmonėms; gyvybės gynimas visais jos etapais; Bažnyčios skaidrumas, vaidmens viešojoje erdvėje svarba; visapusiškas ugdymas ir nuodugnesnis ekumeninis bendradarbiavimas. Šiame aptarimo procese jautėsi didelis rūpestis parapija, atpažinome sritis, kurios mums ypač aktualios, kur galėtume labiau pasitarnauti, o kaip tai įgyvendinti – nutarėme dar rinktis pasitarti.

Gera buvo vėl jausti Sinodo dvasią, vienas kito palaikymą bendrame mūsų jungiančiame siekyje. Skirstėmės dėkingomis širdimis, džiaugdamiesi šilta bendryste ir nutarę tęsti darbus.

RAŠO SKAITYTOJAI

Ėjimas į Sausio 13-ąją

Dalia TARAILIENĖ,
buvusi Jaunuolių karinės tarnybos
reikalų komisijos vadovė

„Juodasis ešalonas pajudėjo“, – su tokio-
mis mintimis pradėdame naujuosius 1991
metus. Aplink tokia įtempta atmosfera, kad,
rodos, nuo menkiausio atodūsi gali kažkas
atitrukti ir išnykti: balsas, gyvenimas, šviesa,
netgi didžiulės sniego pusnys...

Maskva nepalaukia gąsdinusi „tvarkos
įvedimu kariuomenėje“. Vėl masiškai gau-
domi pabėgėliai. Mes, Jaunuolių karinės
tarnybos komisijos nariai, nebeskaičiuojame
darbo valandų. Kažkaip keistai bėga laikas,
net ir laikrodžio rodyklėse jaučiasi įtampa...

Sausio 8-oji, ačiū Dievui, praėjo, suge-
bėjom atsilaikyti, bet kokios bus pasekmės?
Jau aišku, kad yra aktyvios, labai priešiškos
jėgos. Bet yra ir labai vieninga, tūkstantinė,
pasišventusi aukotis Lietuva! Masiškai bėga
Lietuvos jaunuoliai iš TA. Nespėjam regis-
truoti. O dar rūpestis — kur juos paslėpti? Juk
toks neramus laikas... Bet štai atsirado dar
vienas fenomenas – nesavanaudiško gerumo
protrūkis. Šimtai Lietuvos gyventojų siūlo
savo paslaugas priglauti persekiojamus jau-
nuolius savo namuose, soduose, sodybose.
Šiuo atžvilgiu galim tik lengviau atsikvėpti.
Tačiau nuotaiką gadina pro langus kartkartė-
mis pravažiuojanti karinė technika: tanketės,
sunkvežimiai su užrašu „Liudi“.

Kai kuriais klausimais tenka konsul-
tuotis ir su atstovais iš „priešiškos stovy-
klos“: „Ką daryti, mūsų studentai gauna
šaukimus į TA? Juk paskelbta vadinamoji

„studentiška amnestija nuo karinės tarny-
bos“, – teiraujuosi Respublikinio karinio
komisariato politinio skyriaus viršininko
pulk. K. Golubevo. „Tai neteisėta, bet ką aš
žinau. Gal ką nors šiuo klausimu sužinosi
Šiaurės miestelyje? Juk Vilniaus garnizono
viršininkas gen. V. Ušchopčikas informavo
apie prasidedančius karinius manevrus. O
be to, dabar yra iš Maskvos atvykę aukšti
kariuomenės pareigūnai, bet neprasitarkite,
kad aš tai sakiau“, – tylesniu balsu baigia
pokalbį pulkininkas.

„Kariniai manevrai“ Vilniaus gatvėse iš
tiesų jau prasidėjo. Užimti Spaudos rūmai,
ten netgi sužeisti žmonės. Tankas, pažymė-
tas 13 numeriu, užlekia ant sunkvežimio,
vežančio žaislus. Kraupiai atrodo vikšrų
pervažiauta lėlytė, balta suknelė...

Ir viskas juda kaip šachmatų lentoje,
juodos figūros verčia baltąsias, užimdamos
jų vietą. Sporto klubas „Vytis“, Krašto ap-
saugos departamentas, netgi Geležinkelio
stotis jau okupuoti. Man kol kas šis žodis
buvo suprantamas tik iš pasakojimų. Dabar –
tai realybė!

Skambinu savo bičiuliui žurnalistui,
„Stern“ korespondentui Maskvoje, ir kvie-
čiu atvykti. Nežinia, kas čia dar bus. Peter
Beer tą patį vakarą, t. y. sausio 11 d. išvyksta
traukiniu į Vilnių. Deja, iš ryto telefono ra-
gelyje išgirstu gan graudų balsą: „Būk gera,
atvažiuok į Naująją Vilnių. Toliau traukinys
nebevažiuoja. Ką man daryti? Vagonuose
daugybė keleivių su vaikais. Jie šla, pa-
dėtis tikrai labai rimta. Gal galėtum atvežti
karštos arbatos?“ Šis pagalbos šauksmas

tuoj įgauna pagreitį, surenkami visi po ranka
pasitaikę termosai, ir karšta arbata keliauja
į N. Vilnių.

Mano bičiulis vokiečių žurnalistas Aukš-
čiausios Tarybos rūmuose pranyksta būryje
jaunų Lietuvos savanorių, Parlamento gynė-
jų. Jie sėdi čia pat, rūmų fojė, ant paskubomis
sustatytų sudedamų lovelių, kai kurie turi
šioki tokį ginklą, kai kurie – tik strypus. Bet
ryžtas neišmatuojamas! Interviu nuo vieno
prie kito, klausimai, fotoaparato blyksėjimai.
Peteris pasinėręs į darbą. Turėtų būti aktualus
reportažas...

Aš vėl grįžtu prie laukiančių savo ka-
reivėlių. Matau, kaip Antakalnio klinikų
kardiochirurgas laiptais į štabą neša didžiulį
krepšį. „Surinkom viską, ką turėjom me-
džiotojų būrelyje. Žinau, kad tai ne grybai
ir ne uogos... Ginsimės!“ – sako gydytojas,
net nenujausdamas savo žodžių pranašystės.

Mintimis retkarčiais nuklystu pas savo
mažuosius. Nors ir šeštadienis, bet darželis,
ačiū Dievui, dirba, tad yra kur juos palikti.
Nežinau, kada grįšiu namo, bet esu rami,
turėdama puikią kaimynę, kuri parsives
vaikus pas save. Štai kaip išryškėja gėris
tokioj juodoj negerovių makalynėj! Išėjusi
iš kabineto tuoj patenku į be galo judrų ir
įmagnetintą pasaulį. Dažnas laiko rankoje
radijo aparatėlį, iš kurio transliuojamos visos
naujausios žinios. Kuo toliau, tuo jos nema-
lonesnės, bet džiaugiamės pirmuoju bendru
visų redakcijų išleistu „Laisvos Lietuvos“
laikraščiu. Leningradiečių delegacija taip
pat atvyko į AT rūmus paremti mūsų kovos.
Vieni ateina, kiti išeina. Kažkas vyksta,
kažkas artėja... Nebesuvokiu!

(Tęsinys sekančiame numeryje)